

skal afgive til Reservecapitalen en Kapital, hvis Rente udgjør 480,000 Kr.; med andre Ord: det ærede Finantsudvalg har paaregnet en Indtægt af Kassebeholdningen paa en Ubetydelighed nær paa 1 Million Kr. Efter Statsregnskabet for 1874—75 har Udbyttet af Kassebeholdningen været lidt over 500,000 Kr., og jeg skal ikke bestemt kunne opgive, hvormeget det vil blive i indværende Aar, men jeg kan derimod med temmelig Nægtighed angive, hvormeget Udbyttet af Kassebeholdningen, saaledes som den i dette Dieblif er, vil være for et Aar; den vil være 804,000 Kr. — Der er dernæst stillet et Ændringsforslag til § 10 under Nr. 19, hvorefter Bemærkningen til at overdrage et Stykke af den gamle botaniske Have til Kunstatademiet skal udgaa. Jeg skal ikke modsætte mig Vedtagelsen af dette Ændringsforslag; men jeg skal kun i Anledning deraf bemærke, at dersom — hvad der jo er muligt — Næsten af den gamle botaniske Haves Grund bliver stillet faa tidligt til Finantsministerens Disposition, at Bortsalget eller i alt Fald Forberedelserne til Bortsalget af Grundene kan finde Sted i det paa-gjældende Finantsaar, vil jeg ved Forberedelserne til Bortsalget følge den Bebyggelsesplan, som nu samlet foreligger, hvorved altsaa Spørgsmaalet om dette Grundstykke vil blive staaende aabent og uprejudiceret. — Det sidste Ændringsforslag, Forslaget til § 17, gaar ud paa, at Pensionsudgiften nedsettes med ca. halvtredie Tusinde Kroner. Angaaende dette Ændringsforslag skal jeg kun bemærke, at jeg, dersom det skulde blive vedtaget, anser det for givet, at vedkommende Embedsmand gennem Domstolene vil faae sig tilkjendt det paa-gjældende Pensionsbeløb. Dette bliver imidlertid et Fremtidsspørgsmaal; men hvad der derimod har Betydning strax i Dieblifket er, at denne Nedsættelse absolut er for stor; thi vedkommende Embedsmand havde, da han tiltraadte det paa-gjældende Embed, Pension fra en tidligere Embedsstilling, hvilken Pension absolut maa komme til Udbetaling, indtil Retsagen om det her foreliggende Spørgsmaal har fundet sin Afgjørelse. Jeg erindrer ikke nøie, hvor stort det tidligere Pensionsbeløb er; men jeg har troet, det var rigtigt allerede nu at gjøre opmærksom paa, at den foreslaaede Nedsættelse er for stor, og at Forslaget, selv om det vedtages, i ethvert Tilfælde ikke vil kunne forhindre Finantsministeren i at udbetale vedkommende Embedsmand den ham fra en tidligere Embedsstilling tilkommende Pension.

Minestad: Jeg begjærede Ordet før under den ærede Ordførers Foredrag for at sige et Par Ord om det Ændringsforslag, der er stillet om at stryge Pensionen for en forhenværende Herredsfoged. Jeg skal ikke for mit Vedkommende indlade mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det har

været rigtigt, at man har affædiget denne Mand efter Pensionsloven § 1, eller om han burde have været affædiget efter dens § 6, thi det er et Spørgsmaal, som jeg tror aldeles ikke ligger for og aldeles ikke kan komme til at ligge for i Forhold til den Mand, der her er Tale om. Jeg skal som sagt ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, men blot gjøre den korte Bemærkning lige over for den ærede Ordførers Henviisning til Betænkningen, at om der vel i det Referat af Kommissionsbetænkningen, som findes i Finantsudvalgets Betænkning ikke findes i alt Fald væsentlige Feil — enkelte Smaafeil findes der —, saa giver det dog ikke noget fuldstændigt Billede af Indholdet af Kommissionsbetænkningen, for saa vidt man kun har fremdraget de Punkter, i hvilke Kommissionen tilbøielig har givet Ankerne Medhold, eller i alt Fald udtalt sig paa en mere svævende Maade om dem, hvorimod selve Kommissionsbetænkningen giver et mere fuldstændigt Billede af hele den Situation, under hvilken den paa-gjældende har befundet sig, navnlig af den overordentlige Forsølgelse, for hvilken han uregelmæssig har været Gjenstand, og den Agitation, der har været reist imod ham. Foruden hvad der udtales i Finantsudvalgsbetænkningen findes der nemlig i Kommissionens Betænkning behandlet en Uendelighed af Anker og Klager, som erklæres for aldeles grundløse. Men dette Spørgsmaal vil jeg som sagt ikke indlade mig paa, da det ikke ligger for. Forholdet er dette, at den paa-gjældende er affædiget i Naade og med Pension efter Pensionslovens § 1, og derved er der staaet en Retstilstand, som det i Forhold til ham er umuligt at faae forandret imod hans Villie. Den ærede Ordfører antydede vel før, at han ikke ansaa det for klart, at Domstolene ikke vilde kunne komme ind paa dette Spørgsmaal, men jeg tror at turde sige, at det er fuldstændig sikkert. Naar vedkommende Embedsmand, hvad der jo er Forudsætningen, anlagger Sag for at faae sig tilkjendt den Pension, der tilkommer ham, vil det ikke kunne hjælpe, at Ministeren møder med den Indsigelse, at der ikke er bevilget nogen Pension til ham; thi det er jo en Selvfølge, baade at denne Indsigelse vil blive mødt med den Bemærkning, at naar han faar Dom for, at der tilkommer ham Ret til Pensionen, vil denne vel nok blive bevilget, og at Domstolene jo i alt Fald kun vilde have at indlade sig paa det Spørgsmaal, om han har en Ret ligeoverfor Staten til at fordrø Pensionen udbetalt, men ikke paa Spørgsmaalet om, hvorledes Statens forskjellige Autoriteter indbyrdes ville arrangere sig for at skaffe denne Ret fyldestgjort. Den anførte Indsigelse vil altsaa ikke kunne gjøres gjældende. Hvad der derimod skulde gjøres gjældende fra Regeringens Side, var jo det, at vedkommende Embedsmand burde have været affædiget paa en anden Maade, end sket er. Jeg maa for det Første hertil bemærke, at det